

Türkiye’de muhalif gazeteci olmak!

Önce Tanışalım!

4 Eylül,1962 yılında Erzincan’da doğdum. Üniversiteye başlayacağım 1979 yaz sonunda; devam mecburiyeti olmadığı gerekçesiyle çalışmak da istedim.

Bu nedenle mahkemeye başvuran avukatım yaşımı büyüttü. Bu yaş tashihi nedeniyle nüfusta doğum tarihim 1960 olarak geçer.

Öğrenim durumum üniversite terk. İki defa üniversite macerası yaşadım. İlk İstanbul Anadolu Hisarı Spor Akademisi’ni bıraktım, ikincisinde de Rotterdam Erasmus Üniversitesi Politik Ekoloji bölümünün hazırlık sınıfındayken terk ettim.

Evliyim ve şu anda üniversite son sınıfta okuyan bir oğlumuz var.

Gazeteciliğe 1979 yılında İstanbul’da başladım. AKA Ajans’ta çalıştım. Günlük gazeteler için Haber Bülteni çıkarıyorduk. Çok büyük bir arşivi vardı ajansın. Günlük gazeteler ve süreklileri yayınlara arşiv hizmeti veriyorduk aynı zamanda.

1982’de yurtdışında yaşamaya başlayınca, gazetecilik mesleğine uzunca bir süre ara vermek zorunda kaldım. Yerleştiğim Hollanda’da önce dil okuluna, sonra da üniversite de hazırlık okudum.

1989 yazında İstanbul’da yerleşmek üzere dönüş yaptım. Aylık Emegin Bayrağı Dergisi’nde yeniden gazeteciliğe başladım. Bir süre sonra, 15 günlük, daha sonra da haftalık gazete olarak yayın hayatına devam etti Emegin Bayrağı. Aynı süreçte Yeni Kadın ve Emekçi Kadınlar Bülteni, 1995’den sonra da sosyalist kadın dergilerinde editörlük yaptım.

1995 yılında Özgür Radyo’nun kuruluşu, Yönetim Kurulu Üyeliği de dahil olmak üzere Genel Yayın Koordinatörlüğünü 8 Eylül, 2006’da gözaltına alındığım tarihe kadar yürüttüm.

Hapishanedeyken yeniden ve teorik-politik dergi olarak yayın hayatına başlayan Sosyalist Kadın Dergisi'nin Yayın Kurulu'nda yer aldım. Bu da 2009 yazına kadar sürdü.

Burada ayrıntısına girme gereği görmesem de, istifa ettim. Çalıştığım kurumların muhalif, sosyalist olması nedeniyle; gazetelerin dergilerin toplatılması yazı işleri müdürü ve yazarlarına davalar açılarak hapis cezaları verilmesi.

Yine radyoların mikrofonlarının susturulması, yöneticilerin yargılanması (ki kişisel olarak her kapatma cezasında yolum DGM'den geçmiştir) 1990'lı yıllar boyunca onlarca meslektaşımızın, ağırlıklı olarak da Kürt gazetecilerin sokak ortasında kurşunlanması, kaçırılarak kaybedilmeleri... Ve daha birçok baskı ve yıldırma yönteminin yakın tanığı oldum hep.

Ben de eşim de muhalif, sosyalist basında çalışmanın bedellerini ödedik, ödüyoruz. Bu nedenle arada bir bizim payımıza da düşen devletin baskı ve zorunu yaşamış biri olarak, bu defa da tutuklanmış olmamıza şaşırmadım.

Eğer insandan ve insanlıktan yana mesleğinizi yapmak istiyorsanız; doğruları söyleyip, yazıyorsanız bununda bir bedeli oluyor!

Memleketin işkencehanelerinin, hapishanelerinin dili olsa da, konuşabilseler keşke! Bir gün birileri bu tarihi yazmak isterse, abartısız ciltleri dolduracak bir tarih yazımı çıkar ortaya.

Gazetecilik ve İlk Gözaltı! ...

İlk gözaltı deneyimi henüz çok gençken yaşadım. 1 Mayıs, 1980'de... Günlerce önce 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini duyurmuştu İstanbul Valisi.

Çalıştığım ajans ilgili başvuruları yaparak, o gün sokaklarda haber takibi yapmamızı sağlamıştı.

Hangi semtlerde, hangi meydanlara çıkılacağına dair istihbaratı önceden almıştık/ toplanmıştık. 1 Mayıs sabahı Vosvos'un ön camına astığımız damgalı "Basın" ibaresiyle İstanbul'un polis ve asker aracı dışında boş sokaklarını o semt senin, bu semt benim turlayıp, haber peşinde koşmuştuk.

Behice Boran'ın bir grup partiyle sokağa çıkmaları gözaltıyla sonuçlanmıştı. İrili ufaklı denemelerin büyük çoğunluğunun adresi o zamanların 1. Şubesi'nin olduğu Gayrettepe olmuştu.

Semtlerdeki haber takibinin bittiğine karar verdiğimizde akşamüzeriydi. Günlük güneşlik sıcak bir İstanbul günüydü. Taksim asker ve polis işgalindeydi.

Atatürk Kültür Merkezi'nden (AKM) sarkıttıkları iplerle akrobatik gösteriler yapıyor, meydanda bando eşliğinde rap rap yürüyerek o gün Taksim'e kimseyi sokmamış olmanın keyfini yaşıyorlardı adeta.

Bu gösterileri izlerken, bir anda sivil polislerce etrafımız sarıldı. Boynumuzda muhabir kimliklerimiz asılı olsa da, üç erkek arkadaşımınla birlikte, bir de Demokrat Gazetecisi'nden bir kadın muhabir arkadaşlarla gözaltına alındık.

Gazeteci olmamız, kimliklerimiz pek işe yaramadı. Doğru Beyoğlu Karakolu'na götürüldük. Karakolda polisler bağırıp çağırıyor, ha bire küfürler edip duruyorlar. O akşam Emil Galip Sandalcı ziyaretimize geldi. Bizim için polislere yemek aldırıldı. Merak etmememizi ve bu yanlışın kısa sürede düzeltilmesi için ilgileneceğini söyledi.

Ertesi gün önce Sirkeci'deki 2. Şube'ye götürüldük. Nezarethanede ayakları falakadan kütük gibi şişmiş, zangır zangır titreyen adamın durumu hayli kötüydü.

Orada bir muhatap bulamayan karakol polisleri bu defa bizi Gayrettepe'ye götürdüler. 1 Mayıs günü o kadar çok insan gözaltına alınmıştı ki kimsenin bizimle ilgilenmeye zamanı yoktu.

Belediye otobüsüyle götürüyorlar her yere. Gayrettepe tıka basa dolmuş. “Onları alamayız, zamanımız yok” diyerek onlar da geri çevirdi bizi.

Deyim yerindeyse gözaltına alan polislerin elinde şişmiştik. Gün boyu dolaştırılıp, ilk gözaltına alındığımız Beyoğlu Karakolu’na getirilmiştik.

Ve gün akşama döndüğünde ajanstan ve Demokrat Gazetesi’nden müdahaleler “kusura bakmayın” diyerek karakoldan bırakılmıştık.

Yıllar Sonra Yeniden Cağaloğlu’nda Olmak! ...

12 Eylül askeri faşist darbesi... Tank paletlerinin çiğnendiği insanlık... Binlerce insanın 90 günlük sorgulardan geçerek hapse atılması. İşkencede katletmeler... Kaybetmeler...

Sayısız acının, baskı ve zulmün yaşandığı ülkemde 1989’dan itibaren yeniden gazeteciliğe başlamanın; böyle bir meslekte, bir sosyalist olarak ısrar etmenin kolay olmadığını/olmayacağını farkındaydım elbette.

Yani bir gün sıranın bana da geleceğini/gelebileceğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Değişik zamanlarda haber izlerken polisin gözaltına alma girişimleri olsa da, 89’dan 96’ya kadar sosyalist basında çalışıp da gözaltına alınmadan gazetecilik yapmak uzun bir süre esasında.

12 Eylül askeri faşist cuntası Türk basınını muma çevirmişti. 1980’lerin son çeyreğinde çıkan devrimci-sosyalist dergiler tam bir sansür kısılcığında; baskı, toplatma ve dağıtım engellerine rağmen yaşamaya çalışıyorlardı.

Sansür-Sürgün(SS) Kararnamelerinin yürürlüğe girmesi, ilerici, devrimci-sosyalist basını çok daha geniş çaplı yok etme planının adıydı.

Devletin bu saldırısına karşı o dönem Dergiler Platformu oluşturuldu. Açlık grevleri, açıklamalar, protestolar, Ankara'ya Meclis'e gitme. Gibi değişik eylemlerle SS Kararnamelerine karşı durulmaya çalışılmıştı.

O Meşhur Beyaz Reno! ...

İkinci gözaltı ve tutuklanmam 1996 Nisan'ında oldu. O zaman radyoyu kuralı 7–8 ay olmuştu. Teknik sorunlarımızı gidermekle meşguldüm. Akşam radyodan çıktım.

Eve gideceğim Sıraselviler Caddesi'nin Taksim'le birleştiği noktada arabadan inmemle, birkaç sivil adamın üzerime atlaması bir oldu. Tabii o zamanlar insanların sokak ortasında kaçırılarak kaybedildiği durumlar çok sık yaşanıyordu.

Yolun ortasına park edilmiş beyaz renkli Renault marka aracı görünce bağırmaya başladım: “İmdat beni kaçırıyorlar!” diye! Bir Cuma günü akşam mesai bitişi Taksim trafiğini bir düşünün...

Caddenin ortasında kapıları açık bir araç... Ve “imdat! Beni kaçırılıyorlar!” diye çırpınan bir kadın ile iri kıyım 3–4 tane sivil, silahlı adam!

Zorla beni araca sokup arka koltuğun önüne uzatıp, başıma bereyi geçirdiklerinde; doğrusu adamların beni neden bu şekilde gözaltına aldıklarını ve bu yolculuğun nerede biteceği konusunda bir sürü soruyla dolmuştu kafam.

Öyle ya! Evim, iş adresim, telefonum her şeyimle göz önünde olan ve yaşayan/çalışan bir gazeteciydim.

Beni gözaltına almak istediklerinde, evime ya da işyerime gelebilirlerdi. Polisin bu tür yönetimlerle insanları gözaltına alması; kişiye, çevresine ve kamuoyuna kaybetme mesajı vermeye dönük bir yöntemdi.

Gözaltına aldıkları andan itibaren başlattıkları işkenceyi fiziki ve psikolojik yöntemlerle emniyetten sürdürerek; hazırladıkları ifadelerin altına imza attırmak için kullandıkları yöntemin bir parçasıydı bireyde kaybedileceği fikrini yaratmak...

Eşimi de evden çıkıp, ana cadde de minibüse bineceği sırada aynı şekilde gözaltına almışlardı. O da Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeniydi.

1996'larda batıda gözaltı süresi 15 gündü. Olağanüstü Hal (OHAL) Bölgesi'nde ise bunun iki katı, 30 gündü.

İşkence ve baskının değişik biçimleri daha gözaltına alınırken başlıyordu. Yıllar sonra bunların uzun uzun anlatmama gerek var mı? Emin değilim.

Ancak kaçırılma mizansenıyla neden gözaltına alındığımı ve günlerce işkenceli sorgulardan geçirildiğime dair tek bir bilgin, fikrim yoktu.

Avukatımı istediğimde okkalı bir küfür olmuştu karşılığı. Bildik işkence yöntemlerini denemek içinde çok beklememişlerdi zaten.

Günler sonra, savcılığa çıkarılmamızın öngününde basın karşısına çıkarıldığımızda hiç tanımadığım insanlarla ve bana ait olmayan masa üzerinde dizdikleri silah ve bir sürü şeyle poz vermeye karşı çıkmamız, oracıkta aldığımız darbelerle eşimin üç dişine mal olmuştu.

Yine Atılım Gazetesi'nden bir grup arkadaş polisin istediği yerde durmayı reddetmiş, basın içeri alındığında da polisin bir komplo peşinde olduğunu söyleyip polisi teşhir etmiştik.

Zaten eşim de gördüğü kaba şiddet nedeniyle ağzından kanlar aktığı için basını içeri almadan önce dışarı çıkartmışlardı.

O gün yakalama tutanağını imzalamamı istediler. Ertesi gün savcılığa çıkarılacağım için. Orada okuduğum tutanakta neden gözaltına alındığımı öğrendim. Okuduğum gerekçenin benimle uzaktan-

yakından hiçbir ilgisi yok. Bunu kendileri de çok iyi biliyorlardı. Nasrettin Hoca misali... Ya tutarsa demişler.

Öyle sinirlenmişim ki... Düşünsenize... 15 gün boyunca işkenceli sorgulardan geçiyorsunuz... Neden bunları yaşadığınızı bilmiyorsunuz... İşkencede size herhangi bir soru falan da yöneltmiyorlar.

Sadece “konuşacak mısın” diyorlar. Neyi konuşmamı istiyorlarsa... O sinirle yakalama tutanağının altına “imzadan imtina ediyorum” diye yazma işini bile “siz yazın” diyerek reddetmişim.

Belki de bu anlatı içerisinde çok tekrar edeceğim bu cümleleri... Ama hoşgörünüze sığınıp bir baskı daha yapmak istiyorum.

Evet! Türkiye’de yaşıyorsanız ve gerçeklerden, insandan/ insanlıktan yana onurlu bir gazeteci olarak yaşamayı tercih etmişseniz; bir gün yolunuzun illa ki, bir şekilde gözaltından, DGM/ Özel Yetkili ACM’lerden ve hapishanelerden geçme olasılığı hayli yüksek. Ve gerçekten bütün bunları yaşamak için, sadece mesleğinizin gereklerin yerine getirmeniz yeterli.

O gün (1996’da) bana gözaltının son gününde imzalatılmak istenen yakalama tutanağı bu ülkede polisin ve savcılıkların nasıl çalıştığına dair küçük bir örnektir.

Polis beni hiç tanımadığım, hayatta karşılaşmadığım insanlarla aynı dosyaya dahil etmeye çalışmıştı.

Söz konusu ettikleri ve anladığım kadarıyla gözaltına aldıkları ve ifade veren birçok kişiden aldıkları tip tarifine göre bu dosyada birde kadın militana ihtiyaç duymuşlar.

Fakat yakalama tutanağından okuduğum kadın tipi ile benim aramda fiziksel olarak yüz seksen derece bir fark var!

Ancak polis beni ve eşimi bir illegal örgüt dosyasına bağlamaya kararlı olduğundan, buna da hiç aldırmadı. Bir semt adı seçiyor. O

güne kadar o semtten hiç yolum geçmemiş olması bir yana; o semtin İstanbul'un ne tarafına düştüğünü bilmiyordum. Örgüt o semtte bir eylem yapmış!

Kısacası polisin işkencelerine boyun eğip, benden yapmamı istediklerini yerine getirsem; birkaç dakikada silahlı eylem yapmış biri olarak o dosya da yer alacağım.

Bir de benim yaşadıklarım gibi, kim bilir daha kaç insanın canını yanmasına, yargılanıp hapse atılmasında kullanılacağım...

Savcılığa işlemler yetişmediği için bir gün sonra getirilmiştik. Bir gün önce savcılığa götürüleceğimiz bilgisine sahip olan avukatımızın savcıdan bilgi almak için yanına çıktığımda; polisin savcıyla hepimize tutuklaması pazarlığına tanık olması da bu ülkedeki yargı sisteminin, adaletin hangi düzeyde olduğunun bir başka göstergesidir.

Ertesi gün savcılıkça tutuklanmamız için hakimlikten tutuklama kararı çıkması yargı-polis ilişkisini daha bir netleştirmişti.

İlk duruşmada savcının da talebiyle tahliye oldum. Tabi yok yere 15 günlük işkenceli sorgunun üzerine altı ay da tutuklu kalmıştım. Bu dosya/dava üyelikten açılmıştı.

Savcının esas hakkında mütalaasıyla yardım yataklığa düştü. Sonra da 2000'de yapılan bir düzenleme ile dava düştü. İddianamede de bana yönelik somut hiçbir iddia yoktu.

İşkence davası ise elimizdeki adli tıp raporlarına rağmen; bu tür davalardaki klasik zaman aşımıyla, işkenceciler ceza almaktan kurtuldu. 2009'da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) sonuçlandı ve Türkiye mahkum oldu.

Gözaltı ve Tutuklama Terörüne Sadece Beni Etkilemedi...

Bu süreçte oğlumuz ilkokul dördüncü sınıftaydı. Yaşadıklarımızdan çok etkilenmişti.

Önce günlerce eve gitmediğimiz için babaannesinden nerede olduğumuzu sormuş. İş gereği il dışında olduğumuzu söylemişler. Bu defa da, “annem mutlaka telefon ederdi” diyerek, nerede olduğumuzu öğrenmeye çalışmış.

Babaanne soruları geçiştirmeye çalışınca... Ta ilk görüşe gelip, hapishanede olduğumuzu öğreninceye kadar.

Yani bir buçuk ay boyunca benim de, babasının da öldüğünü ve kendinden bunun gizlendiğini düşünmüş hep!

Bayram tatili nedeniyle birkaç günlüğüne içeri aldığımda; bir akşamüzeri ilk defa yaşadıklarını havalandırmada paylaşmıştı oğlum. O yaştaki bir çocuk için yaşadıkları çok ağırdı.

Tahliye olduğumda, pencerenin önünden ayrılmadan eve gelmemi sabırsızlıkla beklemişti.

Eve geldiğimde, stresten çocuğun yüzü ve bütün vücudunun dökmüş olduğunu gördüm. Ve kaçınılmaz olarak soluğu hastanenin acil servisinde almıştık.

Oğlum birkaç yıl boyunca her akşam evimizin sokağı gören penceresinden eve dönmemi bekledi. Götürüldüğüm çocuk psikologu oğlumun çok güçlü kaybetmek korkusu yaşadığını söylemişti.

Kısacası, gözaltına alınıp, tutuklandığımızda sadece sizin düzeniniz bozulmuyor. Bir dizi baskıyla, yasakla, sorunla yaşayan sadece siz olmuyorsunuz.

Aileniz ve yakın çevreniz çok daha fazla sorun yaşıyor. Hayat sadece duvarların ortasındakiler için zorlaşmıyor. Duvarların/tel örgülerin dışındaki sevdiklerinizde hem manen, hem de madden çok büyük sorunlar, travmalar yaşıyorlar.

Ve çoğu zaman dışarıdaki sevdiklerimi düşündüğümde, gerçekten yaşamın onlar için çok daha zor olduğu sonucuna ulaşıyorum.

Tutuklandıktan sonra koşullar nasıl olursa olsun, içeride kendinize göre bir “düzen” kuruyorsunuz. Okuyorsunuz, çalışıyorsunuz v.s. v.b. Ama dışarıdakiler, sürekli sizin ihtiyaçlarınızı, yoksunluklarınızı düşünüp, üstüne bir de kilometrelerce yol gelip; yağmur, çamur, yakıcı güneş demeden saatlerce hapishane kapısında bekleyip, ardından arama eziyetine katlanıyorlar.

Aradaki ses geçirmez kirli camdan sizi görmek, ahizeden sesinizi duyurabilmek için bütün bunlar. Hepi-topu bunca eziyet 50 dakika sizi görebilmek adına...

Açık görüş günleri ise ayrı bir eziyet! Ayda bir kez. Verilen süre o kadar az ki! Birikmiş zlemleri o kıssacık zamanda gidermek mümkün olmadığı gibi, İnsan ne konuştuğunu, ne yaptığını bile anlayamıyor.

Son Tutsaklık Uzun Sürdü! ...

Sevgilimle son hapislik maceramız gelecek olursam. 8 Eylül 2006’da gözaltına alındığımızda, üç kişilik çekirdek ailemizi deyimii yerindeyse; hallaç pamuğu gibi attılar.

Beni Gebze M Tipi Hapishanesi’ne, eşim İbrahim iek’i Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi’ne gönderdiler.

O zaman oğlum Kocaeli Üniversitesi Müzik Toplulukları Bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi.

ocuk babasıyla soyadı tutmadığı, benim soyadımı taşıdığı için ve memurların cehaletinden kaynaklı  dört ay boyunca babasıyla bir türlü grşemedi.

Her defasında hapishaneden geri çevrildi. Ta ki, ablam yurtdışından gelip, oğlumun benim soyadımı taşıdığını ve benim de ifte vatandaş olduğum için kendi soyadımı kullanmayı tercih ettiğimi belgeleriyle ilgililer kavratıncaya kadar ilesi sürdü oğlumun. Oysa eşime ait bilgilerin tümü hapishanedeki dosyada mevcuttu.

İnsan birçok durumda bari birimiz dışarıda olsaydık diyebiliyor. Tabii benim ve eşimin ailesinin bütün bu süreçte bizim için yaptıklarını asla yadsımadan, inkâr etmeden bunu istedim çoğu zaman.

Oğlumun üç parçaya bölünmesi... Yaşadığı sorunların tümüne yalnız başına göğüs germek zorunda kalması... Ve daha birçok sorunda onun yanında olamamak elbette canımı acıttı da, sıktı da!

Elimden geldiğince yardımcı olmaya kalksam da; çoğu durumda insanın kendisini “kelepçem bırakmaz ki gülüm” ruh hali içerisinde buluyor.

Ki, pek de hoş, hatta hiçbir duygu da, ruh hali de değil bu. Ve ne yazık ki, bu süreçte sıkça kapımı çalan, camı sıkan duygu oldu bu. Ancak bilinmelidir ki, bunu ne oğlumla ilgili nede kişisel sorunlarımla ilgili yaşamadım.

Yani, mahpusta olmak, uğradığım bütün hukuksuzluğa, adaletsizliğe rağmen gerçekten zor gelmiyor. Türkiye’de yaşadığım farkındayım ve bu ülkenin tarihi boyunca evlatlarına çok büyük haksızlıklar yaptığını da örneğiyle iyi biliyorum.

Zor olanı, insanda isyan duygularını ayağa kaldıranı dostlarının, arkadaşlarının haksızlık ve hukuksuz davranışları... Bunun dışında gördüğüm ve tanık olduğum mahpusluğun en zor yanı; hapisanede insanın sevdiklerinden yana kötü haber alması...

Ve bütün bunlar karşısında elinin, kolunun bağlı olması.

Gebze’deyken adli kadınlardan birinin babasının ölüm haberini aldığı anda hapisaneyi kaplayan çılgınlığını hala unutmadım.

Yine aynı koğuştta kaldığım bir arkadaşım önce babasının kanser olduğu bilgisini vermiş. Birkaç ay sonra da ölüm haberini söylemişim. Bir başka arkadaşımız annesinin ölüm haberini telefon görüşünde öğrenmişti.

İşte böyle anlarda... Yanı başınızda yükselen duvarlara, sizin sevdiğinizden ayıran, beklide son kez vedalaşmanıza engel olan bu tutsaklığa lanet okuyor, isyan ediyorsunuz.

Geçtiğimiz kış kayınpederim çok ciddi bir sağlık sorunu yaşadı. Doktorun ifadesiyle direktten döndü.

Ve biz ondan haber alabilmek için tam bir hafta boyunca telefon günümüzü beklemek zorunda kalmıştık. Çektikleri faksı ise, 10 günde elimize ulaştı.

Dört Duvar Arasında “Keşke”ler Biter mi Hiç? !

Tutuklanmasaydım ne tür planlarım vardı? Güzel bir soru! Aradan uzun zaman geçse de, en azından çok somut üç planımın aksamış olduğunu çok net hatırlıyorum.

Bunlardan bir Bağımsız İletişim Ağı'nın 03–05 Kasım 2006'da İstanbul'da düzenlediği Uluslararası Bağımsız Medya Formu... Tutuklanmasaydım Forum'a katılacaktım.

İkinci yarım kalmış ve benden sonra tamamlamayı başaramadıkları bir iş de... Özgür Radyo'nun uydudan yayın yapmasıydı.

Bunun için Radyo Televizyon Üst Kurulu'na (RTÜK) başvurmuş, gerekli ödemeleri yapmıştım.

Geriye uydu yayınıyla ilgili yerine getirilmesi gereken teknik ve idari düzenlemelerin halledilmesi kalmıştı.

Üçüncü yarım kalmış işim de; hem radyonun uydu yayınına başlama girişimi, hem de 11. Kuruluş Yıldönümü vesilesiyle, görkemli bir gece yapmayı planlamıştık.

Bunun için Maydonoz Showland'de yanlış hatırlamıyorsam Kasım ya da Aralık ayı için bir rezervasyon da yaptırmıştım. Geceye katılmasını düşündüğümüz sanatçıları belirleyip, görüşmeler yapılmıştı... Beyazıt da Fırat Kültür Merkez'inde bir gece yapılabilirdi ancak.

Anlayacağınız rutin işlerimin yanı sıra, benim için gerçekten çok yoğun bir süreçti.

Tutuklanmamın ardından 21 Eylül 2006'da radyo polis tarafından basıldı. Reklam ve haber müdürlerimiz, bilgisayarlarımız gözaltına alındı.

Tabii dışarıda olsaydım iş kolik biri olarak, rutin işlerimin dışında kesinlikle kendime bir dolu iş çıkarırdım. Bu çok kesin!

Bir de hapisanede dışarıdaki gelişmeleri izleyip, “keşke orada olsaydım” dediğim durumlar, olaylar, etkinlikler oldu. Bunlardan da bir kaçını paylaşmak istiyorum.

Sevgili Hrant Dink'in uğurlamasını Gebze A-8 koğuşunda televizyondan izlerken; böylesine alçakça bir katliama verilecek yanıtın böylesine kitlesel bir uğurlama töreni düzenlenmesi tek tesellim olmuştu.

Orada olmak ve sesimi çoğunluğun sesine katmayı çok isterdim. Katıldığı duruşmalarda uğradığı saldırılar ve gerçekte tüm saldırılar karşısında nerdeyse yalnız bırakılmış olduğunu kendi adıma hiç unutmadım!

Bir diğer Habur sınır kapısındaki karşılamaydı. 1992 yılında bir heyetle bölgeyi dolaşmışım. Gördüklerim o güne kadar okuduklarımın büyük bir çoğunluğunu geçersiz kılmıştı.

Zaten o süreçten sonra Kürt sorununa bakış ve duyarlılığım farklılaşmıştı. Daha sonra da gittim bölgeye. Bu nedenle o gün Kürt halkının yaşadığı coşkunun devam etmesine izin vermeseler de... O gün kesinlikle orda olmak, o atmosferi solumak isterdim.

Ve 1 Mayıs! 2008'de bin kişinin ilk defa Taksim'e girdiği an... O anı televizyondan izlerken yaşadığım duygu seli bambaşkaydı.

Ve “şimdi orada olmak vardı!” sözlerini öylesine içten söylemişim ki! O gün orada olmayı çok istemişim çok! ...

Tabii Tekel işçilerinin Ankara'daki direniş çadırlarında olmak istememi de atlamamalıyım. Onlar açlık grevi kararı aldıklarında yapılan dayanışma açlık grevine (o güne kadar sağlık sorunlarım nedeniyle hiçbir açlık grevine katılmasam da) büyük bir sevinçle katılmışım.

Esasında irili ufaklı o kadar çok an'da, durum'da dışarıda olmayı isterdim ki! Paylaştıklarım en güçlü olanları...

Eminim kadın arkadaşlar ya 8 Mart'lar? ! 8 Mart'ın 100. yıldönümü etkinlikleri... diye bir soru yöneltebilirler.

Kafamda 2010 8 Mart'ını çok görkemli kurgulamışım. Hatta dışarıdaki bazı kadın arkadaşlara önerilerimi yazarken kafamda oluşturduğum kurgunun coşkusuyla kendimden geçtiğim anlar da oldu.

Ama 8 Mart kutlamalarının diğer yılların bir tekrarı olması beni hayal kırıklığına uğrattı...

Daima Yanı başımızdaydılar...

Tutuklandıktan sonra bizim de, oğlumuzun da bütün ihtiyaçlarını ailemiz karşıladı.

Oğlum üniversitedeydi, fakat herhangi bir kredi, burs v.b almıyordu. O yıl kendini bir başına bulunca, okulu da durdurdu. 2007'nin sonunda da eğitimine Hollanda'da devam etme kararı aldı.

Ve bu süreçte de, halen de ailem oğlumun bütün ihtiyaçlarını karşıladı karşılıyor.

Yani ailelerimiz ilgilenmeseydi biz bir şekilde öyle ya da böyle hapisanede yaşadık. Ancak oğlumun eğitimin sürdürmesi olanaklı olur muydu? İşte bundan pek emin değildim.

Tutuklanmak, tutukluluğumun çok uzun sürmesi ve halende devam ediyor olması elbette önemli bir sorun. En başından itibaren bütün sorun ve ihtiyaçlarımla ailem ilgilenildi.

Avukat meselesinde hiçbir sorun yaşamadım. Bunun nedeni de avukatlığımı ablamın yapması. Eşime de abisi avukat tuttu. Ve ödemelerinin hepsini o yaptı. Yalnız hazır avukat meselesinden konuşuyorken bir noktayı paylaşmak istiyorum.

Gebze Hapishanesindeydim. Yıl 2009 idi. Avukat görüşüm olduğun söylendi. Hazırlanıp çıktım karşımda tanımadığım bir avukat. Bir arkadaşım göndermiş.

İlk tutuklandığım süreçte “nasıl olsa çıkar” diye düşünmüş. İşyerimden arkadaşlardan bilgi almaya çalışmış. Pek ilgilenen olmamış. Tutuklu kalmamı gerektirecek bir durum olmadığı halde, bu kadar süre tutsak kalmamı anlayamamış.

Bir avukatla görüşüp durumu anlatmış. Davamla ilgilenmesini istemiş. Tabii ben istersem ve ihtiyaç duyarsam. Her ne kadar hiç avukat sorunu yaşamamış olsam da, arkadaşımın böyle bir zamanda gösterdiği ilgi ve duyarlılık benim için çok anlamlıydı. Çok duygulandım.

Söz dayanışmadan açılmışken, bu süreçte Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu ve Gazetecilere Özgürlük Platformu'nun yürüttükleri kampanya ve dayanışmayı....

Yine kurumların çağrısıyla meslektaşlarımın ve bu çağrıya yanıt olan güzel insanların dayanışma kartlarını. Bazı özel dostlarımın her daim yanımda olmasını. BİA'dan en başından itibaren dayanışmak ve dostluk adına aldığım postaları burada kaydetmek istiyorum.

Bu tür pratikler benim ve benim durumunda olan meslektaşlarıma kesinlikle güç veriyor.

Dışarıdaki kişi ve kurumların duyarlılığından güç almak ise, öyle sanıyorum ki; her tutsak bireyin isteyeceği, mutlu olabileceği bir durum. Kaldı ki, hiç kimse ister insan hakları bakımından olsun, isterse de basın özgürlüğü açısından olsun baskı ve sansür altında yaşamayı hak etmez. Baskının ve zulmün, haksızlıkların olduğu her yerde bütün bunlara hayır demek adalet arayıp, baş kaldırmak bir

haktır! Ve her birey ya da kurumun tarihinde bunun önemli bir nokta olduğuna inanıyorum.

Geride kalan yılların toplamında tutuklanan her bireyin bir şekilde kendisiyle dayanışma gösterip gösterilmediği, dışarıdaki dostlarının, arkadaşlarının bunu hangi düzeyde gösterdiklerinin dikkatlice izlendiğine, böyle bir beklenti içinde olduğuna sayısız örnekte tanık oldum.

Dışarıdan yazılan bir kart, birkaç satır da olsa mektupların mazgal açıldığında içeri dolmasının heyecanla beklendiğini gördüm, yaşadım.

Hatta birçok arkadaşın dışarıdayken tutsak arkadaşlarını neden arayıp sormadıklarının özeleştirilerine şahit oldum.

Mızrak Çuvala Sığmasa da, TMY Hapsediyor!

8 Eylül, 2006 tarihinde İzmir’de gözaltına alındım. Bir gün önce eşimle birlikte İzmir’e gitmiştik. İzmir’de yayın yapmakta olan Demokrat Radyo ile yayıncılığı ortak sürdürme kararımız olduğu için. Demokrat Radyo’nun da bütün işleriyle ilgileniyordum.

Bu nedenle her ay İzmir’e gidiyor ve birkaç günümü orada geçiriyordum. Eşim de gazetenin İzmir bürosuyla ilgili bazı işleri olduğu için o gün İzmir’e birlikte gitmiştik.

Yedisi akşamı eşimle Demokrat Radyo’da çalışan ve Özgür Radyo’nun da eski çalışanlarında bir arkadaşın evinde kaldık. Sabah eşim gazete bürosuna gitmek üzere ayrıldı.

Ben de her zamanki gibi arkadaşlarla radyoya gittim. Eşim işlerini halledip akşama yanıma gelecekti. Öğlenden sonra KİPA’dan bir şeyler almak için dışarı çıktım. Radyo Balçova’daydı. Işıklarda beklerken bir sivil araç yanında durdu.

Kendilerinin polis olduklarını ve birlikte gitmemiz gerektiğini söylediler. İtiraz ettim. Bunun üzerine güç kullanıp beni ön ve arka koltuklar arasındaki boşluğa koydular. O sırada birilerinin “ne oluyor” türünden sorularını da “polis” diyerek yanıtladılar.

Daha sonra ne kadar dolaştık bilmiyorum. Sıkıştırdıkları yerde tuvalet isteğimi bile daha sonra deyip karşılamadılar. Eşimin, arkadaşların merak edeceğini söylemem ise hiç aldırmadılar.

Meğer o gün eşimde evden ayrıldıktan bir süre sonra gözaltına alınmış.

Arabada koydukları yerde her tarafım uyuşmuştu. Ne kadar dolaştırdıklarını da bilmiyorum. Beni arabadan indirip, bir binaya soktular. Dupleks bir evdi. Üst kata çıkardılar. Gözlerimi açtıklarında yerde yüzükoyun yatan insanlar gördüm.

Yere yatmamı istediler, İtiraz ettim. Garip bir durumdu. Zorla yatırdılar. Bu esnada dizlerim yaralandı ve Adli Tıp'ta bunlar tespit edilerek rapora yazıldı. Orası neresiydi, beni neden oraya götürmüşlerdi? Neden kamerayla çekim yapıyorlardı? Bir sürü yanıtız soruyla kafam dolmuştu.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Tuvalet isteğimi nihayet o evde karşıladılar. O evde kameralar eşliğinde çıkarılırken, çekim yapan kişinin slogan atmamı istemesi çok ilginçti ve aramızdaki tartışmaya şefi müdahale etmişti.

Dışarısı karanlıktı, çevredeki evlerin ışıkları yanıyordu. Ama saatin kaç olduğuna ve nerede bulunduğuma dair hiçbir fikrim de, bilgim de yoktu... Çıkma esnasında gözlüklerimi verdiler. Çantamı vermeyeceklerini söylediler.

Bir arabaya bindirdiler. Ellerimi arkadan kelepçelemişlerdi. Gittiğimiz karakoldaki tabeladan Nazilli Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğümüzü anladım.

Orada da hiçbir soruma yanıt alamadım. Ailemi, avukatımı arama talebimde reddedildi. Karakolda arkadan kelepçeledikleri ellerimi açıp, önden kelepçe taktılar.

O gece özel bir hastaneye götürdüler, sonradan bulunduğum odaya getirdikleri bir kadınla birlikte. Doktor içkili olup olmadığını sorunca, sinirlenip çıktım yanından. Muayene etmesi gerekirken, buna

yanaşmamış, böyle saçma sapan soruyla adeta dalga geçmişti. Geri getirdiklerinde, beklettikleri odada bir kanepa vardı. Büro kanepesinde kıvrılıp uyudum.

Sabaha karşı İstanbul'a götürüleceğimi söyleyerek uyandırdılar. Oradaki diğer kadınla birer ellerimizi kelepçeleyip bir sivil araca bindirdiler.

Araçta elleri kelepçeli bir de genç biri vardı. Akhisar'da tuvalet ihtiyacımızı gidermemiz için emniyete götürdüler. Su, mendil, sigara almak istiyordum.

Yeniden çantamı, paramı istedim. Çantamı başka araçla İstanbul'a gönderdiklerini söyleyince; polis şefinden 10 milyon borç vermesini, bu parayla da su, mendil, sigara almasını istedim.

Her fırsatta ailemi, eşimi arama talebimi dile getirip, bunun hakkım olduğunu söylesem de; bunu ancak İstanbul'da yapabileceğimi belittiler.

İstanbul'da Vatan Caddesi'nde bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne getirildiğimde avukatımla görüşme talebim ve aileme haber verilmesi istemimi yeniledim.

Eşimin de orada olduğunu söylediler. Gece yarısı avukatım geldi. Onun aracılığı ile aileme haber gönderebildim. Dosyaya gizlilik kararı konulduğunu söyleyen avukatım da neden gözaltına alındığımızı bilmiyordu.

Sanırım İstanbul Emniyet'inde ikinci gecemdi. Sohbet adı altında sorguya aldılar. İşimin, ailemin, adresimin ve kimliğimin açık olduğunu, hakkımda herhangi bir hukuki işlem yapmak istendiğinde savcılığın bana rahatlıkla ulaşabileceğini.

Kaldı ki işim gereği sık sık polise uğradığımı savcılıkça açılmış davalarım olduğunu belirtip, bu hukuksuz uygulamayı kabul etmeyeceğimi söyleyip, odadan çıkmak istedim.

Kendilerinin neden gözaltına alındığımı ve orada tutulma nedenimi açıklamaları talebimi ise yanıtlamadılar. Benimle ilgisi olmayan bir

sürü cümle kurdular, sorumun yanıtını da ileride öğreneceğimi söylediler. O geceden sonra bir kez daha avukatımla emniyet ifadesi için yukarı çıkardıklarında görüşüm.

Her gün rutin olarak adli tabipliğe götürme dışında da başka herhangi bir uygulama olmadı.

12 Eylül sabahı savcılığa götürülmek üzere hücreden çıkarıldım. Sadece yüzük, kimliklerimi, gözlüğüm ve saatimi verince; çantamı ve içerisindeki eşyalarımı, cüzdanımı, içindeki bana, eşime ve oğluma ait fotoğrafları istedim.

Çantam ve içindekilerin kendilerinde kalacağını söylediklerinde “eşya teslim Tutanağı”nı imzalamadım. Onlar da hiçbir eşyayı vermediler.

Savcılıkta önce Adli Tabip’liğe çıkarıldım. Dizlerimdeki yaraları gösterip, nasıl olduğunu anlattım. Savcılıkta da dosyaya gizlilik kararı konulduğu ve avukatımın da benimde neden gözaltına alındığımı, hangi iddialarla suçlandığımı bilmediğimi...

İzmir’den gözaltına alınıp bir eve götürüldüğümü, çantamın ve içindeki eşyaların bana teslim edilmediğini söyleyip; bu koşullara da ifade vermeyeceğimi belirttim.

Aynı durum tutuklanmam talebiyle çıkarıldığım Sorgu Hakimliği’nde de tekrar etti. İfade esnasında yanımda bulunan avukatım da aynı gerekçelerle, savunma hakkının elimizden alındığı için savunma yapmadı.

12 Eylül Gibi Bir Günde Tutuklanmak!

Savcılıkta işlemler uzun sürünce günde 13 Eylül’e dönmüştü tutuklandığımı söylediklerinde.

Beni ve eşimi monte ettikleri dosya kapsamında tutuklanan bir grup kadınla tutsaklığımın ilk durağı Paşakapısı Kadın Kapalı Hapishanesi olmuştu. Daha ilk girişte, anılarıma kaydettiğim bir güzelliği paylaşmak istememe umarım kimsenin itirazı olmaz.

8 Eylül’de sevgilim gözaltına alınmadan evvel otobüs durağına yürürken, bir bahçeden kaldırıma sarkan cevizin dallarındaki meyveleri görünce dayanamayıp iki tane koparıp, çantasına koymuş. Taze ceviz çok sevdiğim için kendini feda etmiş.

Akşam buluştuğumuzda yeşil kabuklarıyla benim için “çaldığı” cevizlerle sürpriz yapacaktı. Tabii bütün bunlar olurken, nereden bilebilirdi ki karşımıza çıkacak onca kötü şeyden sonra bu iki cevizin anılarımda silinmez bir güzellik olarak yer alacağını.

O iki ceviz de sevgilimle birlikte gözaltına alınarak İstanbul’a gelmiş. Bizimle birlikte emniyette dört gün kaldıktan sonra savcılığa getirilmişler eşimin çantasıyla.

Savcılıkta çantayı verdiklerinde eşimle aynı hücredeydik. Çantayı açıp o iki cevizi kontrol ettik. Yerlerinde duruyorlardı. 8 Eylül akşamı yapacağı sürprizi ACM hücrelerinde bekletilirken yapmak nasip olmuştu.

Bu cevizleri saklamak istedim. Bunun için birlikte hapishaneye götürdüm. Paşakapı cezaevi girişinde asker cevizleri içeri sokamayacağımı söyleyince; bir dakika diyip oracıkta cevizleri kırıp yedim. Sonra da içeri girdim.

Paşakapı Cezaevindeki iki günlük maceramız başlı başına bir hikâye. Revir dedikleri yeri bir görseniz... Ortaçağ’dan kalma, sefalet ve pislik içerisinde bir yer. Akıl sağlığı yerinde olmayan ve ailelerinin arayıp sormadığı, başka illerden gelmiş yoksulluk içinde kadınların balık istifi konulduğu bir koğuş.

Kalmamız için revire götürdüklerinde saat sabahın 05.00’i ne geliyordu. Gördüğümüz manzara karşısında dumura uğramıştık. Sandalyede sabahı bekledik.

Sayımdan sonra müdürle yaptığım görüşme ise bir başka Aziz Nesin’lik hikaye tadındaydı. Baktım ki, hiçbir talebimizin çözülme şansı yok, bir an evvel Gebze M Tipine götürülmemizi istedim.

Ertesi gün akşamüzeri bizi Gebze'ye götürececek ringle yola çıktık. Tabii revir dedikleri o yerden sonra Gebze'de konduğumuz geçici hücre gözümüze çok güzel görünmüştü. Hele bir de ertesi gün uzun yıllar kalacağımız A-8 koğuşuna gittiğimizde, rahat bir nefes almıştım(k).

Bilmem bilir misiniz? ! Mahpusluk geleneğinde her yeni gelene bir oyun yapılmış. Birlikte tutuklandığım kadınlar da dahil olmak uzun yıllarımızı paylaşacağımız A-8 sakinleriyle de yeni tanışmıştım.

Ama zor koşullarda insan yeni tanışsa da, birbirine çok çabuk alışıyormuş. O zaman A-8 sakinleri dört kişiydi. Biz yeni gidenlerle birlikte sayı 10 oldu.

Bir de daha altı aylıkken annesiyle birlikte tutuklanan Arda bebek vardı. Yalnız biz gittiğimizde Arda dışarıda, babaannesiyle birlikteydi.

Dört kadın kafa kafaya verip, biz gelenler için iyi bir oyun hazırlamışlar. Oyunu da Arda üzerinden kurmuşlar. Böylece hepimizi en hassa noktamızdan yakalamışlardı.

Hikayeye göre Arda dışarıda sünnet olmuş. Bun nedenle bir eğlence yapacaklarmış. Malum anne oğlunun yanında olamadığı için çok üzgün.

Her şey anne Arzu'yu mutlu etmek için! Kızlar "bir kına gecesi yapacağız" diyince; hem şaşırдық, hem de "ne alaka" dedik.

Efendim Trakyalılarda gelenekmiş. Çocuk sünnet olunca, anneye de kına yakarlarmış. İtiraz ediyorum: Çocuğun pipisi kesiliyor. Anneye neden kına yakıyoruz? Hem kişisel olarak bu tür ritüellere karşı olduğumu, kınadan da nefret ettiğimi söyleyince...

Hedef tahtasına ilk yerleştirdikleri kişi ben olmuşum. Hem koğuşun da en yaşlılarından biriydim. Bu nedenle annenin kınayı benim karıştırmamı istediğini söylediler.

Olmaz dediğimde ise, hemen duygularıma hitap edip, annenin çok üzüleceğinden söz edip beni çaresiz bıraktılar.

Böylece kınayı karıştırma işini zorla bana verdiler. O arada eskiden mahpusluk yatmış, yeniden tutuklanmış bir başka arkadaşı daha gözlerine kestirmişlerdi. Onu da sağdıç yaptılar.

Tabii bu arada sağdıca hediyeler gönderildiğini duyan ben; nöbetçi sazan misali balıklama atladım. “Ben de kınayı karacağım, hediyemi isterim!” diye... Adım adım ustaca hazırladıkları oyunu sahnelemeleri kalmıştı geriye.

Ertesi akşam sayım sonrası yemekhanede masaları hazırladılar. Kuruyemiş, bisküvi ve meyve sularından oluşan menü tutsaklık koşullarına göre hiç de fena sayılmaz.

Anne Arzu dışında üç eski tutsak arkadaş, bizleri markaja alıp, her itirazımızda; “ama anne Arzu” diye söze başlayarak isteklerini teker teker yaptırıyorlar.

Nereden bilebilirdik ki, kına dolu tabağın ortasına diktikleri mumu yakıp, milleti arkama dizdiklerinde; en arkadan kıkır kıkır bu halimize gülüp, sahneledikleri oyunun keyfini çıkardıklarını.

Artık bir aşamadan sonra istedikleri her şeyi yapıyoruz. Anne Arzu’yu mutlu edeceğiz ya!

“Kınayı getir ane” türküsünü söyleyip masanın etrafında bilmem kaç defa dönmemiz gerekirmiş. Bir yandan kendi kendime “ bu ne biçim saçmalaktır” diye söylensem de; itiraz etmeden dışarıda oğlu sünnet olan bu genç kadın arkadaşı hoş tutmaya çalışıyoruz.

Bir de kına yakma töreni yaptılar. Başrolde benim rolüm bitmiş sıra Aze’ye gelmişti. Sağdıç kına yakacak! Bu arada ben hariç herkese kına yaktilar. Tek taviz koparamadıkları şey de bu olmuştu.

Yalnız işin içerisinde bir anormallik daha vardı. Anneye kına yakmayı anlamasak da, kabul etmiştik. Ama sağdıca kına yakmak da neyin nesiydi? İşin içinde hediye olunca, Aze de çok fazla direnmemişti.

Bütün bu seremoniler bitti ve yeme içme faslı için masa başına dizildik. O esnada eskilerden biri günün anlam ve önemine dair

konuşma yapılacak dendi. Ama o konuşmayı da ayakta dinlememiz gerekirmiş... Söylenerek kalktık tabii.

Sonra mı?

Elbette dananın kuyruğu koptu! Ve hepimize “afiyet olsun, bu bir oyundu” denilince, bir anlık şaşkınlığın ardından, jetonumuz düştü.

Günlerdir uykusuz, aç ve yorgun geçen günlerin ardından oyuna gelmiş olsak da, harika bir akşam geçirmiştik(k).

Ne Hazırlamaz Bir İddianameymiş! ...

Kısa sürede mahpusluğa alıştım. Ama eşim Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde, bense Gebze’deydim.

Yasalar çiftlere bazı hakları tanısa da, sevgilimle karşılıklı yaptığımız başvuruların tümüne olumsuz yanıt verilmişti.

Birbirimizi görebilmek yasal bazı haklarımızı kullanabilmek için Adalet Bakanlığı hakkında dava açmaktan başka yol kalmamıştı.

İddianame 2007’nin yazında açıklandı. İlk duruşma tarihi de 26 Ekim, 2007 olarak açıklandı. İddianame elime ulaştığında hakkımda ağırlaştırılmış müebbet cezası istendiğini, MLKP örgütünün Merkez Komitesi üyesi iddiasıyla yargılandığımı öğrendim.

İddianamede hakkımda isnat edilen suçlamalara geçmeden önce bir noktayı belirlemek istiyorum:

Her ne kadar iddianame açıklanmış, dava dosyalarını fotokopisi avukatıma(lara) verilmiş olsa da, polisin dava dosyasıyla ilgili bütün iddiaları mahkemeye göndermedikleri duruşmanın ön gününde anlaşıldı.

Ve mahkeme talep etmesine rağmen, polis ısrarla eksik dosyaları tamamlamadı. Yani, ilk ve ikinci duruşmada da savunma yapmadığımız için, ilk sorgumuzu 2008’de verebildik.

Şimdi iddianame ve dosyaya dair hakkımdaki iddialara geçebilirim.

Eşimle monte edilerek yargılandığımız bu dosyanın iddianamesi 292 sayfa. İddianameyi İstanbul Cumhuriyet Savcısı; Ali Cengiz Hacıosmanoğlu hazırlamış.

28 Mayıs, 2007 tarihinde İstanbul Özel Yetkili 10. ACM iddianameyi değerlendirerek kabul etmiş.

26 Ekim 2007'de de ilk duruşma tarihi verilmişti.

İddianamenin 217 ile 226 sayfaları arasında benimle ilgili iddialar yer alıyor. Her bir iddiaya dair savunmamda ifade ettiğim gibi burada da üzerine durmak istiyorum.

Hakkımızda 4 iddia var:

Birincisi, benim Aydın ili Nazilli ilçesi Ocaklar köyünde Naci Güner'e ait bir villada gözaltına alındığım iddiasıdır.

Bu iddiaya dair 50'ye yakın klasörde, üç bini aşkın sayfalarda maddi bir kanıt aradım. Madem benim o evde gözaltına alındığımı iddia ediyorlardı. Bunun da maddi bir karşılığı olmalıydı.

N.G'nin evi değişik açılardan 24 saat kameralarla kaydedilmiş.

N.G o evde 10 yıldır ikamet ediyormuş. Çiftçiymiş... Üç aydan fazla savcılık izniyle yapılan kamera kayıtlarında da; N.G'nin bahçesinde çalışmasından, eşiyle pekmez yapmalarına, tavuklarını yemlemelerine v.s varıncaya kadar her şey var.

Ancak benim 24 saat boyunca evin girişi değişik açıklamalardan kaydedilen bu eve geldiğime dair hiçbir görüntü yoktur. Öyle ya!

O evde gözaltına alındığımı polis iddia ediyorsa, savcıda bunu ciddiye alıp iddianameye koyuyorsa oraya girişimi de kaydetmiş olması gerekir. Tıpkı o evden çıkardıklarında kamerayla kaydettikleri gibi.

Bütün bu teknik takipler için düzenli olarak savcılıktan izin alınmış. Yine bu dosyada hatırladığım kadarıyla yedi sekiz kişiyi de teknik takibe almışla aylarca. Bu kişilerle de en küçük bir ilgim olduğuna

dair her hangi bir veri ortaya çıkmamıştır. Olmayan şeylerin/ilişiklilerin kanıtı da bulunamaz.

Avukatım ve ben polisin mahkemeye gönderdiği kamera kayıtlarında eksiklik olduğu ve N.G'nin evinin basılmadan önceki üç günlük kayıtların emniyetten istenilmesi talebinde bulunduk.

Ki o dosyada benim gibi suçlanan kişilerin avukatları da defalarca bu taleplerini ifade ettiler.

Polis son üç gün kayıt yapılmadığı yanıtını gönderdi mahkemeye. Çok ilginç değil mi? Oysa emniyetten basına yapılan açıklamada operasyona dair şöyle bir açıklama yer almıştı basında:

“Gaye, 5 Ekim 2004’de [yani gözaltımdan iki yıl önce/FE)] İstihbarat Daire Başkanlığı Koordinesi’nde Emniyet Müdürlüğü merkezli olarak ülke çapında başlatıldı.

İstihbarat Dairesi başta olmak üzere 20 ilin istihbarat şubeleri üç yıl boyunca örgüt militanlarının izini sürdü. Bu süreçte 600’den fazla istihbaratçı görev aldı. 90 bin kilometre yol yapılan takipte 130 farklı araç ile 78 bin litre yakıt kullanıldı. 20 ilin istihbarat şubesi, 35 bin saat takip-tasarrut yaptı. Polis 400’den fazla mahkeme kararı çıkartarak, örgüt yönetici ve üyelerinin telefonlarını 48 bin saat dinledi ve kayda alındı.” (12 Mart 2007, stargazete.com’da Kamil Elibol imzalı haberden)

Evet, yıllara yayılmış bir takip süreci. Ve küçük bir kanıt yoktur hakkımda.

Bu iddia ile ilgili o köyün muhtarı N.G'nin komşuları mahkeme huzurunda dinlendi. Evde kan, kıl, doku, parmak izi de dahil bütün kriminal sonuçlar/raporlar mahkemeye geldi.

Bana dair polisin bu mizansenini/komplosunu, savcılığın bu iddiasını doğrulayabilecek en küçük bir ifade ya da maddi kanıt sunulamadı. O evde tuvalet ihtiyacımı karşıladığımı ilk sorgumda da ifade etmiştim.

Ancak, ellerim arkadan kelepçeli olduğu için bu fiilin gerçekleştirdiği her şeyin kadın polis yapmıştı. Küçük bir ayrıntı da olsa belirtmiş olayım.

İddianamede hakkımdaki ikinci iddia da; söz konusu evde yaptıkları arama esnasında ele geçirildiği söylenen “40 sayfalık doküman içerisinde 11 numaralı belge olarak isimlendirilen ve örgütün genel sekreteri dahil bir çok örgüt yöneticisi ve örgüt üyesi’nin isimlerinin alfabetik sıraya göre yer aldığı 62 kişilik isim listesinde 21. sırada ismi”min yer aldığı iddiasıdır. (iddianameden sf.217)

Bu iddia ile 21 Eylül, 2006 tarihinde bir dizi ilde yaptıkları operasyonla yüzün üzerinde kişi gözaltına alınarak tutuklanmış. Ancak 1. duruşmada çoğunluğu serbest bırakılırken 2. duruşmada tutuklu sanık kalmamıştır hatırladığım kadarıyla.

Polisin hazırladığı bir çok bakımdan açık olan “ 40 sayfalık doküman” dedikleri ve hangi bilgisayarda hazırlandığı “bilinmeyen” bu bilgisayar çıktıları dahil edildiğim Gaye operasyonu ile hazırlanan dosyanın da temel taşı.

O çıktıların bulunduğu evde bilgisayarlar ele geçmiş. Yine 20 ilde gerçekleştirdikleri operasyonlarda ele geçen bilgisayarlar olduğunu dosyadan öğrendim. Ve ne hikmetse, o 40 sayfalık bilgisayar çıktısı örgüte ait olduğu söylenen hiçbir bilgisayardan harılanmamış/yazılmamış. Bu bir! ...

İkincisi söz konusu ettikleri illegal bir örgüt... İnsanları sahte kimliklerle gözaltına alıyorlar... Ama 62 kişilik listede gerçek ad Soyad’lar yer alıyor. Tam bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu cinsinden...

N.G’nin evindeki armaya katılan polislerde bir kısmı duruşmaya çağrıldı. Hakim karşısında ifade verdiler. Avukatlar o evde yapılan arama esnasında delil torbalarını hepsinin usule uygun toplandığını tek tek tutanaklardan gösterdiler.

Ki, bunların içerisinde sayfalarca doküman olan delil torbaları da var. Fakat sıra o meşhur “40 sayfalık dokümana” bilgisayar çıktılarına

geldiğinde usule uygun davranılmadığı mahkeme huzurunda açığa çıktı. Ki şahsıma eşime ve o dosyada yargılanan bazı sanıklara dair suçlamaların tümü o 40 sayfalık bilgisayar çıktısına dayanılarak yapılıyor.

İşte o çıktıya göre iddianamede benimle ilgili bir diğer iddiada şu:

Tamı tamına yedi satırlık bir çıktı. “ Örgütün Mallarına El Koyan Hacı Çiçek Sorgusu” başlıklı içinde birkaç rakamın olduğu ve altına “Fusun Erdoğan-parti üye” yazdıkları bu çıktıyla beni MLKP örgütünün mali sorumlusu ilan etmişler.

O çıktının altına adımın soyadımın yazılmış olması dışında, benimle hiçbir alakası kriminal sonuçlardan /raporlardan kesinleşmiştir. Bir çıktıya birilerinin adımlarını-soyadını yazmaları da çok basit değil mi?

Bu konuda Maliye Baş Müfettişi'nin 1 Kasım 2007 tarihli raporuna göre benim, eşimin mal varlığımız ve banka hesaplarımız incelenmiş... Hatta 2009 Şubat'ında bir de operasyon yaptı TEM...

İstanbul 9.ACM'de 2009/80 sayılı dava dosyasında, eşimin yeğeni, radyonun ve Atılım Gazetesi'nin muhasebecileri, yine radyonun eski sekreteri, reklam müdürü, söz konusu ettikleri Hacı Çiçek'le ilgili açılan davada hepsi beraat etti.

O dosya benim üzerimden kurulmuştu. Ancak ben 10 ACM'de yargılandığım gerekçesiyle, benimle ilgili ayrıca dava açmamışlardı. Açılışta kesinlikle ben de beraat etmiş olacaktım.

Dolayısıyla da, polisin komplosu, savcının MLKP örgütünün mali sorumlusu olduğum iddiası ortandan kalkacaktı. Gerçekler mahkeme nezdinde de onaylanacaktı.

Özel olarak Maliye Baş Müfettişi'nin hazırladığı rapor benimle ilgili iddiayı tümüyle boşa çıkarmış olduğunu belirtmek istiyorum.

Bu iddianame kapsamında, şahsımla ilgili bir başka iddia da; yine söz konusu “40 sayfalık doküman”da olduğu söylenen ve “Yoldaşlar” başlıklı 2005 ve 2006 yılında değişik illerde yapılan mitinglere ilişkin haber ve değerlendirmeler ile kıyaslamalardan oluşan 7 sayfalık bir

bilgisayar çıktısının altına “Fusun Erdoğan- komite” ibaresini yazmak suretiyle; benim MLKP örgütünün açık alanlar sorumlusu olarak yargılanmam için bir kanıt olarak iddianameye konulmuş.

İnternet üzerinde yapılabilecek bir başka dakika sörfle kopyala – yapıştır sistemiyle hazırlanabilecek bu yedi sayfayla örgüt yöneticisi ilan edilmek, sonrada ağıtlaştırılmış müebbetle yargılanmak Türkiye’ye has bir durum olsa gerek.

İddianamede şahsıma yönelik başka hiçbir iddia söz konusu değil. 1996 yılında gözaltına alınarak tutuklandığım ve düşen dosyayla ilgili bir bilgi ile... 28 Eylül, 1999 yılında İstanbul İHD şubesinin çağrısıyla Ankara Ulucanlar Hapishanesinde gerçekleşen katliamla ilgili Sultanahmet’de yapılacak suç duyurusu ve basın açıklamasında gözaltına alındığım notu yer alıyor.

Başka da şahsıma ilişkin iddianamede her hangi bir şey yoktur.

Alt alta sıraladığım bu “gerekçe”lerle yargılanmanın abesliği bir yana; yaşattıkları gözaltı süreci ve 6. yılına girdiğim tutsaklığım başlı başına bir sorun.

Ancak, 2006 yılında yürürlüğe giren Terörle Mücadele Kanunu’na (TMK) göre savcı beni ve eşimi önce örgüt yöneticisi –Merkez Komite üyesi ilan etmiş!

Zira onlara göre Özgür Radyo örgüte ait bir yayın kuruluşu. Bende resmen ve fiilen radyonun yöneticisi olduğuma göre MLKP’nin de yöneticisi olarak ilan edildim.

Ve yukarıda paylaştığım polisin komplosu ile şu anda yargılanmakta olduğum dosyaya eşimle birlikte monte edildim. Ve sonuç olarak savcı iddianamede:

“ ...Anayasal düzeni zorla değiştirmeye teşebbüs, örgütün yöneticisi olmak suçlarından ve ayrıca örgütün merkez komite üyesi olması ve örgütün mali işler ve legal alanda faaliyetlerinden sorumlu olması sıfatıyla örgütün yöneticisi konumunda bulunduğu, bu sebeple 1 Haziran 2005 tarihi itibariyle örgüt üyelerinin işlediği tüm suçlardan

TCK'nun 314/3 maddesi yollamasıyla TCK'nun 220/5 maddesi uyarınca asli fail gibi sorumlu olduğu “(iddianameden, sf.226) belirtilerek hakkımda ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile dava açılmıştı.

Ve senede ortalama üç duruşmayla bugüne kadar geldik. 17 Mayıs 2011 tarihli duruşmada, savcı eşimle birlikte benimde tahliyemi istemişti.

Ancak duruşmada çıkan bir gerilim nedeniyle salonda çıkarılmıştık. Savcının bana ve yine tahliyesini istediği bazı sanıklara sormak istediği bazı sorular olduğu ve bu nedenle yeniden salona alınacağımızı belirtildi.

Daha sonra da geç olduğu, ortamın gergin olduğu gerekçesi ile 13 Ekim 2011'deki duruşmada soruları yönelteceği söylendi. Eşim tahliye oldu. Ben kaldım...

Sevinç ve hüznle koğuşun penceresinden eşimi almaya gelen dostların seslerini dinledim 17 Mayıs gece yarısı. İnsan evladı bu! Her şeye alışırımış ya insan... Bu yeni duruma da alıştım.

Benim ve ailemin, avukatlarımin 13 Ekim duruşmasından çıkacak tahliye beklentimiz, duruşmanın öngününde sona ermişti.

Zira önce savcı ardından da heyet üyeleri değişti. Nitekim duruşmada da, savcının ve heyetin dosyayı inceleyemedikleri ortaya çıktı. Umutlarımız, beklentilerimiz bu defa da 23 Şubat 2012 duruşmasına kaldı.

Bunca yılda ne suçlamanın niteliği değişti ne de benimle ilgili dosyaya maddi kanıt niteliğinde her hangi bir ek yapıldı.

Gazetecilik hayatımı ve tutsaklık serüvenimi bitirmeden önce bir noktaya daha değinmek istiyorum.

Polis 8 Eylül, 2006'da operasyonu başlatmadan önce, savcının iddianameye almadığı ama dosyada yer alan iki ihbar e-postası var. Her iki e-posta da 25 Ağustos 2006 tarihli...

Beni ve eşimi ihbar eden bu e-postalar aynı dille yazılmış, bir birinin kopyası gibi. Duruma bakınca polis 8 Eylül'de beni ve eşimi İzmir'de gözaltına almasaydı, bu e-postalara dayanarak bizi yine bu dosyaya monte edecekti.

Hapishane koşullarına dair çok özel şeyler yok benim bakımımından. Madden ve manen hapishanede olmanın, üstelik de haksız, hukuksuz yere tutsak kalmanın yarattığı duyguları her kes tahmin edebilir.

Mahkemeye gidiş gelişlerde de kendi adıma çok özel sorunlar yaşamadım. Her tutsağın yaşadığı türden sorunlar...

Yalnız erkek devletin uygulamalarının da erkekten yana olduğu atlamak istiyorum. Bu konuda bir dizi örnek sıralamak mümkün. Fakat yazı uzadıkça uzadı.

Beşiktaş ACM'de duruşma salonuna alınıncaya kadar kadın tutsaklar yazın sıcağında, kışın soğuşunda ringde beklemek zorunda. Gerekçe olarak da, erkekler kalabalık olduğu için hücrelere onları koyduklarını, kadınlara da yer kalmadığını ileri sürüyorlar.

Pislik içindeki tuvaletlerde bir çöp tenekesi bile yok. Ped değiştirmek zorunda kaldığımızda kirli olanı atacak bir çöp yok...

Bir diğer sorun ise, kendi paramızla bile bilgisayar aldırma hakkımızın elimizden alınması.

Yasada böyle bir hak var. Kullanmak istediğinizde idare Gözlem Kurulu "güvenlik" gerekçesiyle olumsuz yanıt verdi. İnfaz Hekimliği ve Ağır Ceza Mahkemesi de bu kararı onaylayınca davayı AHİM'e taşıdım bekliyorum...

Sonuç olarak, mahpusluk zor zanaat! Ama ben Nazım ustayı dinliyorum en başından beri... Hapishanede zaman tüketmek yerine zamanımı değerlendirmeye çalışıyorum.

Okuyorum, yazıyorum... Aklımı ve yüreğimi kirletmeden ve soldurmadan her duruşmada ısrarla adalet talebimi dile getiriyorum.

Ha bir de sevdiklerimle beklediğim özgür günlerde neler yapacağıma dair sevinçli, güzel düşler kuruyorum.

* Füsun Erdoğan, 26 Aralık 2011- 03 Ocak 2012, Kandıra Cezaevi

Not: Belki cezaevindeki yaşama dair değişik anekdotları paylaşabilirdim. Ama yazı uzadıkça göze alamadım. Bilgilerinize.

a